

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

รักษาตัวรักษาใจ

สังเกตดูเวลาเดินไปตามถนนหนทางก็ดี เวลานั่งอยู่ธรรมดา อิริยาบถทั้ง ๔ ที่เป็นอยู่ตามธรรมดานี้ก็ดี แล้วเทียบกับขึ้นนั่งเรือบินมีความแตกต่างกันยังไง ไม่เห็นมีอะไรแตกต่างกัน เท่ากันหมด ขึ้นไปนั่งบนเครื่องบินนี้ก็จะแสนสบาย หายเจ็บไม่ เห็นสบาย ธรรมดา อยู่พื้นที่ธรรมดานี้ก็ปกติ ขึ้นบนเรือบินธาตุชั้นธ้ออะไร ๆ จิตใจก็ปกติไม่เห็นมีอะไรผิดแปลกกัน ยิ่งนั่งมาจากอังกฤษมาเมืองไทยนี้เราเซ็ดจนปานนี้ยังไม่หายนะ เพราะฉะนั้นจึงไม่ไป ไปเมืองไหนไม่ไป เขานิมนต์ไปเมืองนอกไม่รู้ก็ครั้งก็หนไม่เคยสนใจ เซ็ดยังไม่หาย โห ระบบหมดเลย นั่งทีเดียว ๑๔ ชั่วโมงไม่ขยับเขยื้อนไปไหนเลย จากนั้นแล้วไม่ขึ้นเครื่องบินอีกแหละ ฟังมาขึ้นนิด ๆ เท่านั้นเอง ขึ้นเป็นชั่วโมง ๆ ไม่เอาแล้วเซ็ด โห ขึ้นมานั่งตกรถอยู่บนเครื่องบิน

ใครมีเรื่องมีราวอะไรก็ตามนะ อยู่พื้นที่อิริยาบถทั้ง ๔ ยืนก็ชอบ เดินก็ชอบ นั่งก็ชอบ นอนก็ชอบกองทุกข์อยู่ในหัวอกไม่ได้ปล่อยได้วาง อยู่ที่นี่นะ ขึ้นไปนั่งอยู่บนเรือบินก็ไปชอบอยู่บนเรือบินกองทุกข์ สัญญาอารมณ์ที่กวาดต้อนไว้แต่ข้างล่างนี้ ขึ้นไปข้างบนไปกับใจ ขึ้นไปก็ไปชอบกองทุกข์อยู่ข้างบนเรือบินนั้น เรื่องกองทุกข์ทางใจจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องใหญ่โตมาก พระพุทธเจ้าสอนให้ตรงแนวลงตรงนั้นเลย นั่นละกองทุกข์อยู่ที่นั่น ร่างกายไม่ค่อยเป็นทุกข์เท่าไรมากนัก ถึงเป็นก็ถ้าใจไม่ยุ่งก็ไม่เป็นไร ก็เจ็บปวดธรรมดา ๆ แต่ใจนั้นซิพวกแสนยุ่งนะ อะไรเป็นที่ไหนไปจับจองเอาหมดแหละ เกิดโรคสองชั้นขึ้นมา โรคทางกายแล้วยังไม่แล้ว โรคทางใจโรคกระวนกระวายเดือดร้อนวุ่นวายอยู่ที่ใจหมด

ขึ้นไปอยู่บนฟ้าก็ไปชอบกองทุกข์ไฟอยู่ในหัวอก ไปอยู่ไหนก็อย่างนั้น พวกขึ้นจรวดดาวเทียมก็เหมือนกันไม่ผิดกัน มันอยู่ตรงนี้นะ กองทุกข์อยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นท่านจึงให้แก้ตรงนี้ตรงที่มันทุกข์ แก่นี่แล้วแสนสบาย เราแก้ได้มากได้น้อยเป็นความ ผาสุกเย็นใจสบาย รู้จักระงับอารมณ์ของตัวเอง อารมณ์อะไรที่มันคิดเป็นภัยนี้ให้รับระงับมัน มันเหมือนเอาไฟมาจี้ จี้ที่หนึ่งร้อนหนหนึ่ง จี้ที่สองซ้ำเข้าไปอีกร้อนมากเข้าไปที่สามยิ่งมากเข้าไป ความคิดที่ก่อความทุกข์ให้เจ้าของ ความคิดเช่นนั้นละท่านเรียกว่าความคิดที่เป็นภัย ถ้าเทียบกับไฟก็คือไฟ จี้เข้าหนหนึ่ง จี้สองหน คิดเท่าไรยิ่งทุกข์มาก ๆ ระงับอารมณ์อันนี้ไม่ได้

นักภาวนาระงับได้ พอมันคิดแยบขึ้นมามันนี่เป็นอารมณ์ที่เคยเป็นข้าศึกรู้ทันที ตัดทันทีเลยไม่ให้มันขึ้นอีก มีอารมณ์เป็นข้าศึกตัดปั๊บเลย หายเงิบไป มันจะเอา อารมณ์ใดขึ้นมา สติก็อยู่กับใจ อารมณ์ใดขึ้นมาก็รับรู้ ๆ ปัดออก ๆ ทันทึ ๆ นักภาวนา จึงต่างกันมากกับธรรมดาคนเราทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นท่านจึงพ้นจากทุกข์ได้ เพราะ ท่านรู้จักวิธีรักษาท่าน อันใดที่เป็นข้าศึกท่านปัดออก ๆ อันใดที่เป็นคุณท่านตัดดวงเข้ามา ๆ ภายในใจเรื่อย ๆ ใจก็นับวันเย็นสบาย ใจเมื่อได้รับการเสียวแลแล้วก็ย่อมมีความผาสุกเย็นใจสบายเรื่อย ๆ

แต่นี้ไม่ได้รับความเสียวแลซิ เพราะฉะนั้นจึงพากันไปฝึกหัดจิตบ้าง ให้สังเกต ดูจิตเจ้าของคิดอะไรเรื่องอะไร วันหนึ่ง ๆ จิปาถะแหละ ทุกคนไม่เลือกกราบเรียบเสมอกันหมดความคิดอย่างนี้ ต่างคนต่างกอบโกยเอาความทุกข์เข้ามาเผาในหัวอกนี้ ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ อันนี้จะอยู่ด้วยกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้นความทุกข์จึงทั่วหน้ากัน เรามองดูกันเรามองเห็น ๆ มองดูทรัพย์สินเงินทอง มองดูยศถาบรรดาศักดิ์ที่เป็นลม ๆ แล้ง ๆ นั้นต่างหาก ความจริงนี้ไม่มองจึงไม่เห็นจึงไม่เจอ จึงหาที่แก้ไม่ได้ ถ้าเราพยายามแก้ตรงนี้ พยายามปิดปากความคิดไม่ตีออก เรื่องราวอะไรก็ไม่เกิดมากขึ้น ค่อยระงับดับไป ๆ แล้วก็รู้จักวิธีรักษาตัวเรื่อย ๆ ที่นี้จิตก็ค่อยสงบเย็น เมื่อไม่มีอะไรมาแตะต้อง อะไรเข้ามาแตะปั๊บตัดปั๊บ ๆ ให้มีแต่ความดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ก็สงบเย็นสบาย นักภาวนาท่านเป็นอย่างนั้น

วันหนึ่งมีอารมณ์อะไรเข้ามาข้องในจิตนี้จะใส่กันอยู่นั้นแหละ พัดกันอยู่นั้น อารมณ์ที่เป็นภัยแก้ไม่ตกไม่ถอย แก้งนตก นั้นท่านรักษาท่าน ไม่ใช่จะปล่อยตามบุญ ตามกรรมอยากคิดอะไรก็คิดไปเรื่อยเปื่อยไป ดูไม่ได้ อย่างนั้น คิดดูอย่างพระที่เคยเล่าให้ฟัง คือสติของท่านอยู่กับจิต คิดอะไรขึ้นมาท่านรู้ทันที ครองผ้าจะไปบิณฑบาต นี้เคยเล่าให้ฟังแล้วนะเป็นคติอันดี นั่นคือการรักษาของท่าน ท่านรักษาท่านอยู่ตลอดเวลา ความคิดเป็นอกุศลขึ้นมา กำลังครองผ้าไปบิณฑบาตท่านวิตกแวบขึ้นมา วันนีประชาชนศรัทธาเขาจะเอาอาหารประณีตบรรจงอะไรใส่บาตรให้เรา เราเท่านั้นละนะ ท่านตบปั๊บทันที เปลื้องผ้าจีวรไม่บิณฑบาตวันนี้

มันเก่งกว่าครูไม่ให้มันกินวันนี้ ท่านไม่บิณฑบาตเลย เปลื้องผ้าจีวรออก เอ้า มันเก่งให้มันกินอารมณ์ให้มันกินลมกินแล้งอย่างนี้ละ ท่านเลยไม่ไป นั่นละท่านตัดของท่านตัดอย่างนั้น พอมันคิดขึ้นท่านรู้ท่านตัดปั๊บเลย นอกจากนั้นยังทรมาณมันไม่ให้มันกินอีก วันหลังพอครองผ้าแล้วคอยดูใจผู้ร้ายมันจะออกอีก มันจะออกช่องไหนคราวนี้ หมอบไม่กล้าออกนะ ท่านก็ไปบิณฑบาตมาฉนั้น ตามนิทานว่าอย่างนั้น นิทานในชาดก

ไม่ใช่ธรรมดาปรัมปรานะ นั่นละท่านรักษาท่านท่านรักษาอยู่อย่างนั้น ที่นี้ต่อไปท่านก็ไปได้อย่างสบาย

ไปบิณฑบาตตามหลักของกิจวัตรแห่งการบิณฑบาตแล้วท่านจะไปสนใจกับอาหารการกินอะไร ท่านดูหัวใจท่าน เดินจงกรมไปเรื่อย ๆ ดุงานที่เคยทำอยู่ในใจทำอยู่ในนั้นตลอด ใครเคยทำงานชิ้นไหน ๆ อารมณ์ใดก็ปฏิบัติตัวอยู่กับอารมณ์นั้นตลอดไปเลย เดินไปก็สักแต่ว่าไป รับประทานอาหารก็สักแต่ว่ารับ ถ้าท่านจะแยบออกไปข้างนอกก็แยบเป็นธาตุเป็นขันธุ์เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ ไปเสีย ไม่เป็นสัตว์เป็นบุคคลพอที่จะให้ติดให้ข้องไม่เป็นหญิงไม่เป็นชาย เป็นธาตุ ธาตุต่อธาตุ ธาตุรับธาตุเช่นเอาข้าวมาใส่ ข้าวก็เป็นธาตุอันหนึ่ง คนที่มาใส่ก็เป็นธาตุอันหนึ่ง ผู้รับก็เป็นธาตุอันหนึ่ง ภาตรก็เป็นธาตุอันหนึ่ง ท่านแยกเป็นธาตุ ๆ ไปหมดไม่มีอะไรที่จะเข้ามาเกี่ยวกวนท่านเลย นั่นท่านรักษาท่านอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นจึงว่าบิณฑบาตเป็นวัตร ไม่ใช่บิณฑบาตแบบโลเลโลกเลก ตาลอกแลก ๆ หาแต่ชิ้นข้าว เคยเห็นมาแล้วนี่ บิณฑบาตตาเถ่อมองหาแต่ชิ้นข้าว ทำจะไปชนไปเตะอะไรก็ช่างหวัมนขอให้ได้เห็นชิ้นข้าวก็พอ นั่นพวกยักษ์พวกผีบิณฑบาตไม่ใช่เป็นแถวแนวของพระพุทธเจ้า แถวแนวของพระพุทธเจ้าบิณฑบาตเป็นอย่างงี้เองคไหนดรายใดที่เคยทำหน้าที่อะไรในการภาวนาของท่าน ท่านกำลังทำงานอะไรอยู่ท่านก็ทำงานของท่านตลอดไปเลยทั้งไปทั้งกลับ ไม่สนใจกับอะไร อาหารบิณฑบาตได้อะไรไม่ได้อะไรท่านไม่สนใจยิ่งกว่าการดูจิตใจตลอดเวลา นี่เรียกว่าบิณฑบาตเป็นวัตร จำเอาไว้ละ นี่ละบิณฑบาตเป็นวัตรเป็นอย่างนั้น คือเป็นกิจวัตร เป็นการเดินจงกรมไปในตัว อยู่ธรรมดาท่านก็ทำอย่างนั้น เวลาฉันท่านก็พิจารณาของท่านอย่างนั้น สักแต่ว่าฉันสักแต่ว่าสัมผัสลิ้นปาก แต่งานของท่านที่ทำท่านไม่ปล่อย นั่นเรียกว่าฉันอาหารเป็นวัตร ฉันบิณฑบาตเป็นวัตร จึงว่าเป็นวัตร ๆ ๆ ข้อปฏิบัติ ไม่ใช่โลเลโลกเลก

รุดงค์ ๑๓ ข้อนี้เป็นเครื่องกำจัดกิเลสได้เป็นอย่างดีตั้งแต่ต้นจนอวสาน ไม่บกพร่องในรุดงค์ ๑๓ ข้อนี้ นั่นละพระครั้งพุทธกาลท่านดำเนินอย่างนั้น เพราะฉะนั้นท่านถึงได้เป็นสรณะของพวกเรา เป็นสรณะได้อย่างภูมิใจด้วย ตัวเองก็ภูมิใจในสรณะของตัวเอง แล้วพวกญาติโยมเขามาเคารพนับถือนี้ก็ไม่เอนไม่เอียง ไม่เก้อไม่เขิน ไม่ตื่นเต้นไม่ตกใจ ไม่ตีใจไม่เสียใจ เพราะเจ้าของพออยู่แล้วในเจ้าของ ไม่ตื่นเต้นทุกอย่าง นั่นผู้ที่เคารพนับถือก็ได้เต็มภูมิ ๆ นะซี เนื้อนาบุญเอกเป็นอย่างนั้น

ไปเห็นในตำราแล้วมาเทียบกับพวกเราทุกวันนี้มันเหมือนลิง สมัยทุกวันนี้ไม่ว่าพระว่าเณรว่าฆราวาสว่าเราว่าเป็นแบบลิงเหมือนกันไปหมด ไม่ตำหนิใครแหละตำหนิไปหมดตั้งแต่ต้นเลย ตั้งแต่ผู้พูดนี้แหละออกไปกระจายไปหมดมันพอ ๆ กัน ไม่

มีใครยิ่งหย่อนกว่ากัน แล้ว สรรณ คจฉามิ จะได้มายังไง มีแต่กิเลสเต็มหัวใจ สรรณ คจฉามิ ไฟเผาหัวใจ สรรณ คจฉามิ อยู่งั้น ใจเป็นสรรณะได้ยังงัย เป็นไม่ได้ มันเผาหัวใจ ท่านผู้รักษาใจท่านรักษาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงว่ารักษายากมากนะ รักษาใจนี้

เพราะใจนี้ถูกสิ่งเลวร้ายทั้งหลายมันบีบบังคับตลอดเวลา ที่จะกำจัดปิดเป่ามัน ออกได้นี้ต้องเอากันอย่างหนัก ๆ หนักไปคนละแบบ ๆ เวลาพยายามตั้งเนื้อตั้งตัวนี้ก็หนักแบบหนึ่ง อันนี้งานหยาบนี้ ผาดโผนโจนทะยานมาก เรื่องความเพียรก็ผาดโผน ความเพียรทางกายก็ผาดโผน ทางใจก็ผาดโผน ทางกายก็ฟาดกันจน....เดินจงกรมก็ชั่วโมงก็ไม่ได้สนใจหยุด นั่งภาวนาก็ชั่วโมงก็ไม่สนใจจะหยุด มีแต่ฟาดกันอยู่ตลอดเวลา นี้หนัก นอกจากนั้นยังอดนอนผ่อนอาหาร กินบ้างไม่กินบ้าง นอนบ้างไม่นอนบ้าง มีแต่เรื่องทรมานส่วนร่างกายซึ่งมันผาดโผนเป็นเครื่องเสริมราคาตะณหา ตีมันลงไป ๆ เพื่อให้ธรรมออกได้ ให้ธรรมออกได้ด้วยจิตตภาวนา

พอได้หลักเกณฑ์พอประมาณแล้ว พอได้ที่อบอุ่นแล้ว ทีนี้ก็เอาอีกแหละ หมุนตัวเข้าอีกงานหนึ่ง งานนั้นก็ละเอียดกว่านี้ไปอีก หมุนละเอียดเข้าไปกว่ากัน ๆ เรื่อย กิเลสละเอียดเท่าไรงานของธรรมก็ยิ่งละเอียด ทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดไปตาม ๆ กันหมด ถ้ากิเลสไม่มันเสื่อหมดทุกตัวแล้วไม่มีเวลา จึงเห็นได้ว่ามีกิเลสเท่านั้นเป็นข้าศึกในหัวใจสัตว์โลก มีกิเลสเท่านั้น กิเลสมันเสื่อลงไปแล้วไม่มีอะไรมาทวนใจ อยู่เป็นกบเป็นกัลปก็เป็นที่กบเป็นกัลป ดังที่วานิพพานเที่ยง ไม่เที่ยงยังงัยก็กิเลสตัวไม่เที่ยงมันพังออกหมดแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา พังหมดแล้ว ทีนี้ก็ไม่มีการ อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา เข้าไปบีบบังคับก็เที่ยงตลอดเวลาละซิ สรุปลงแล้วก็มีกิเลสเท่านั้นเป็นเครื่องก่อกวนที่สุดในโลกนี้

เราทำไม่ได้อย่างนั้นก็ให้พยายามอยู่ในความพอเหมาะพอดี อย่าให้ผาดโผนโจนทะยานเกินไปในเรื่องของกิเลสตัดทานที่จะทำลายตัวเอง ให้พยายามดัดแปลงแก้ไขกันเรื่อย ๆ ไม่งั้นไม่ได้นะ เราเป็นคนรับผิดชอบเราแท้ ๆ เป็นตายก็เราจะไปได้รับความทุกข์ความทรมานที่ไหนก็คือเรา จะได้รับความสุขความเจริญที่ไหนก็คือเรา เราเป็นตัวประกันตัวของเราอยู่แล้ว จึงต้องประกันตัวด้วยความประพฤตินั่งนิ่งงาม กำจัดปิดเป่าออกไป อย่างนี้จึงสมชื่อว่าคนรักตัวสงวนตัว ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่ใช่ทางนะ คือการปล่อยเนื้อปล่อยตัวกิเลสมันจุดมันลากให้หลวมตัวออกไป ๆ ครั้นหลวมตัวไปมากเท่าไรมันก็รัดเข้า ๆ คนเราจึงได้รับความทุกข์มากเพราะการเสียวเนื่องจากการปล่อยตัวเป็นสำคัญ ถ้ามีการเข้มงวดกวดขันระมัดระวังรักษาอยู่คนเราไม่ทุกข์มากนัก ถ้าทำตามพระพุทธเจ้าแล้วจะไม่ทุกข์มาก แต่ไม่ได้ทำตามนะซิ ทำตามกิเลสทั้งนั้น

เรื่องของกิเลส ๆ มันเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ข้าศึกศัตรูของวัฏจักรวิภวาคือกิเลสเท่านั้น ฟังแต่ว่าเท่านั้น ๆ เป็นไร คือไม่มีอะไร ๆ เข้ามาแทรก มีอันนี้อย่างเดียวเท่านั้น

ในนิทานปัญจภิกขุท่านแสดงไว้ ใครภาวนาแบบไหนก็เอามาทูลพระพุทธเจ้า ว่า การทำความเพียรของตนด้วยวิธีนี้ยากลำบากมาก องค์นี้มาก็ยากลำบากมาก คือมีพระ ๕ องค์เข้ามาเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านรับสั่งถามองค์นี้รักษาอะไร รักษาตา แล้วเป็นยังไง รักษาตา แหม ยากแสนยาก รักษาอะไรสู้รักษาตาไม่ได้ มันคอยแต่จะมอง ถ้าเป็นพระก็มองอัสสาว ใ้หนุ่มไม่มองมันมองอัสสาวถ้าเป็นพระนะ ถ้าเป็นแม่ชีแม่ขาวพวกภิกษุณีก็มองใ้หนุ่ม มันคู่ปรับกันมาตั้งแต่เดิมตัวผู้ตัวเมีย กิเลสตัวผู้ตัวเมียเหมือนไฟฟ้าตัวผู้ตัวเมียแยกกันไม่ออก แยกกันเมื่อไรก็โดดเดี่ยวเมื่อนั้น ฟุ้งเลย

แต่นี้แยกกันไม่ออกชิมันถึงเกิดตาย ๆ อยู่ด้วยกรรมคู่ ด้วยธรรมชาติที่เป็นคู่กัน ๆ จะรักษาตาก็ยาก ไม่มีอะไรยากยิ่งกว่ารักษาตาเลย พระพุทธเจ้าก็แสดงให้เห็นให้ฟัง เอ้า จำไว้องค์นี้ยากอย่างนั้นนะ แล้วองค์นั้นละรักษาอะไร รักษาหู แล้วเป็นยังไงยากไหม อู๊ ยากแสนยากมันคอยแต่จะฟัง ตื่นขึ้นมาคอยฟังแล้ว อุดไว้แบบนี้ก็ยังไม่อยากฟังอยู่ ปิดเท่าไรยังอยากอยู่ เปิดไว้นี้ก็ยังไม่อยากอยู่ มันไม่อึดไม่พอ ยากที่สุดก็คือรักษาหู แล้วองค์นี้ละ รักษาจมูก ลิ่น ภาย ๓ อย่างมีแต่องค์ยาก ๆ ด้วยกัน พระพุทธเจ้าจึงทรงแสดง

จกขุณา ส่วโร สาธุ	สาธุ โสเดน ส่วโร
ฆาเนน ส่วโร สาธุ	สาธุ ชิวุหาย ส่วโร
กาเยน ส่วโร สาธุ	สาธุ วาจาเย ส่วโร
มนสา ส่วโร สาธุ	สาธุ สัพพตถ ส่วโร
สัพพตถ ส่วโร ภิภขุ	สัพพทุกุขา ปมจจติ.

การรักษาตาก็ยาก การรักษาหูก็ยาก รักษาจมูกก็ยาก รักษาอิ่นก็ยาก รักษากายก็ยาก เพราะกิเลสตัวเตี้ยนี้เท่านั้นพาให้ยาก ตา หู จมูก ลิ่น ภาย มีทุกคน พระอรหันต์ท่านก็มีท่านไม่ยาก เมื่อกิเลสตายแล้วตัวยุ่งยากตัวก่อกวนที่สุดคือกิเลส ก่อกวนทางตา ทางหู ทางจมูก ทางอิ่น ทางกาย ยากเพราะตัวนี้ต่างหาก พวกท่านเอาตัวนี้ให้ได้นะ เมื่อเอาตัวนี้ได้อยู่ในเงื้อมมือแล้วตา หู จมูก ลิ่น ภาย ต่อไปก็ไม่ยากแหละ พระพุทธเจ้าท่านแสดงให้เห็นให้ฟัง

นั่นละที่ว่าปัญจภิกขุ ท่านสำเร็จทั้ง ๕ องค์นะ ฟังธรรมพระพุทธเจ้าสำเร็จจรหดบุคคลทั้ง ๕ องค์เลย ถ้าว่าเป็นวัวก็อยู่ปากคอกคอยจะออกอยู่แล้ว ถึงจะยากขนาดไหนก็ตามก็อยู่ปากคอกแล้ว จะอยู่แออัดตันกับเพื่อนฝูงมากขนาดไหนก็ตาม วัวอยู่ในคอกตัวมันอยู่ปากคอกถึงจะแออัดยัดเยียดจะตาย ดิ้นอยู่ก็ตามนะ พอเปิดประตูคอกปั๊บมัน

ออกแล้ว นี่ถึงจะยากท่านรักษายากก็ตาม ด้วยอำนาจกิเลสตัณหา มันบีบมันบังคับยากก็ ตาม พอได้รับพระโอวาทพระพุทธเจ้าเท่ากับเปิดประตูบานออกปั๊บเลย ๆ สำเร็จเป็น พระอรหันต์ทั้ง ๕ องค์ นี่ท่านแสดงไว้เป็นคติของพวกเรา

พวกเราก็มีตาไม่ใช่หรือไม่ใช่คนตาบอด หู จมูก ลิ้น กายก็มีด้วยกัน ท่านไม่ พุดถึงใจ ใจเป็นใหญ่อยู่ในนั้นแล้ว ใจเป็นใหญ่ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย มันยากมาจากหัวใจ กิเลสอยู่ที่หัวใจยากอยู่ตรงนี้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย จึงกลายเป็น ความยุ่งไปตาม ๆ กิเลสตัณหาทั้งหมด ภิกษุเหล่านั้นก็สำเร็จ พวกเราสำเร็จก็สำเร็จ นกหวีดไปเสียอย่างเคยเล่าให้ฟัง มีแต่พวกอรหันต์นกหวีด อยู่ ๆ เพียงคืนก็เป่า นกหวีดวอดขึ้น เป็นยังไง ผมสำเร็จแล้ว สำเร็จเท่านั้นก็เป่าให้หมู่เพื่อนฟัง ไม่สำเร็จก็ เป่านกหวีดอีก มันบ้าสองชั้นสามชั้นนี่นะ ซือซัย เราได้เห็นตัวแก่แล้วเป็นลูกศิษย์ท่าน อาจารย์กู๋

เหตุที่จะได้พบตัวได้รู้เรื่องนี้ก็ท่านอาจารย์กู๋ได้เล่าให้ฟัง คือเป็นลูกศิษย์ของ ท่าน ไปเที่ยวทางอำเภอเวียง ไปด้วยกัน ๓ องค์ แต่น่าเสียดายท่านมีฤทธิ์ทางใจอยู่นะ ท่านผาดโผนมาก ถ้าได้ครูบาอาจารย์ที่องค์นี้จะใช้งานได้ดีมาก นอกจากเป็น ประโยชน์แก่ตัวเองแล้วยังจะเป็นประโยชน์แก่โลกมากมาย อย่างนี้จะจิตใจเป็นตาม นิสัยนะ ท่านชอบรู้อะไรสิ่งนี้แปลก ๆ ต่าง ๆ นะ พอดักเข้าไปให้ถูกทางแล้วจะพุ่ง ๆ เลยนะ นี่มันแฉลบทางโน้นแฉลบทางนี้เพราะไม่รู้จักใช้ ความรู้มีแต่ไม่รู้จักใช้ก็ไปทาง เสียได้

เช่นอย่างขึ้นต้นไม้ก็องค์นี้แหละ ทีแรกนั่งภาวนา ๆ อยู่เดี่ยวพระอาทิตย์ตกลง มาปั๊บข้างหน้านี้ ลูกเท่านั้น...ใสสง่าจ้า มือเอื้อมออกไปพระอาทิตย์ถอยไปโน้น เอื้อม ตาม พระอาทิตย์ถอยไป ลูกไม่รู้ตัว ทีแรกก็คงจะเอื้อมแต่ใจเฉย ๆ ยังไม่ถึงมือ ครั้น ต่อมาก็มือด้วยเอื้อมด้วย พระอาทิตย์ถอยออกไปก็เอื้อมตาม พระอาทิตย์เลื่อนออกไป ก็เดินตามเลย พระอาทิตย์ขึ้นต้นไม้ท่านก็ขึ้นต้นไม้ตาม กลางคืนท่านไม่รู้ตัวนะ คนดี ๆ เรานี้เดินขึ้นต้นไม้ตาม กรรมของท่านยังสืบต่ออยู่ไม่ถึงวาระตาย ถ้าสมมุติว่าพระ อาทิตย์ถอยออกไปนอก ๆ นี่ท่านก็จะโดดตามพระอาทิตย์ตกตายเลยนะ แต่พระ อาทิตย์พอคนขึ้นไปถึงบนต้นไม้แล้ว พระอาทิตย์ลอยวูบหายเงียบไปเลย หหมดหวัง พอ หหมดหวังจิตก็อ่อนเข้ามาหาตัว ที่ไหนได้อยู่บนต้นไม้ ร้องไห้โฮ ๆ อยู่บนต้นไม้

เวลาไปหาท่านอาจารย์กู๋ท่านเล่าให้ฟัง ว่านี่ละกรรมฐานผีบ้า เราดูลักษณะ ทำทาง ใช้แล้วยอมรับ เราไม่มีญาณก็ตามจิตวิทายามี่จะว่าไง มองดูลักษณะ ตรงไปตรงมามากที่สุด เดินนี้สมมุติว่าตรงต้นไม้แบบนี้ไม่หลีกแหละ ชนเลย ถ้าไม่ทะลุ ก็ต้องเอาลิ่วจับขาลากออกมา นี่ละกรรมฐานผีบ้า กรรมฐานนกหวีด ขึ้นต้นไม้ก็ที่นี่ละ

เสียดายที่สึก สึกแล้วมาเยี่ยมอาจารย์เราถึงได้ดูถนัดชัดเจน อยู่ขอนแก่น เดียวนี้คงตายแล้วแหละ อายุไล่เลี่ยกันกับเรา จิตแบบนี้ถ้ามีผู้แนะ คือผู้ที่ท่านเข้าใจจริง ๆ นะ ท่านรู้จักวิธีทุกอย่างทุกอย่างการใช้การสอยเครื่องมืออันนี้ไปใช้เป็นประโยชน์ทั้งนั้น แต่นี้เจ้าของใช้ไม่เป็น เอาไปฟันโน้นฟันนี้ไปไม่ได้เอามาฟันสิ่งที่เป็นประโยชน์ เลยสึก นำสงสาร

เรื่องจิตใจไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เวลาแสดงอานุภาพนี้แสดงอย่างผาดอย่างโผนอย่างไม่มีอะไรคาดคิดได้ในโลกอันนี้ ไม่มีอะไรเหมือนอำนาจของจิตที่แสดงฤทธาศักดานุภาพ ให้จิตผ่านพ้นจากกิเลสไปเสียก่อนแสดงตัวนี้เต็มที่ นั่นละพระพุทเจ้าพระอรหันต์ท่านเป็นอย่างนั้น ท่านสอนพวกเราท่านนำธรรมประเภทเหล่านั้นมาสอนเรา ท่านจะแยกออกมาสอนเป็นที่พอเหมาะพอดีกับพวกเราที่จะฟังได้ ท่านจะสอนแบบตักสิลจริง ๆ หัวหนามอยู่ตรงไหนจี้เข้าไปตรงนั้น ฟังไม่ได้นะ ท่านจะชี้หน้าเอาจริง ๆ นี่ ชี้หน้ากิเลส ที่นี้กิเลสอยู่กับคนก็ชี้หน้าคนละชี้ใช้ไหม ท่านจะเทศน์แบบชี้หน้าเอา ๆ คือชี้หน้ากิเลสท่านไม่ได้ชี้หน้าเรา แต่นี้กิเลสอยู่กับเราตกลงหน้าเราก็อพลอยถูกชี้ด้วย

นั่นละพระพุทเจ้าพระอรหันต์ท่านผู้ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านเห็นมันหมดทุกอย่างทุกสิ่งทุกอย่างกลายาที่มันหลอกลวงโลกอะไร ๆ ท่านรู้หมดทุกอย่าง พร้อมทั้งฆ่ามันเสร็จเรียบร้อยแล้วมันอยู่ในหัวใจใดก็จี้หัวใจนั้นเข้าไปซิ จี้หน้าหัวใจนั้นเข้าไปซิ แล้วพวกเรานี้ฟังไม่ได้นะ เพราะกิเลสอยู่ที่นั่นมันไม่ยอมฟัง ไม่ยอมฟังสิ่งที่จะตำหนิติเตียนมัน นี่ละที่ว่าท่านเทศน์หยาบเทศน์โลนอะไร ท่านไม่ได้มีเจตนาหยาบโลนเหมือนกับเข้มน่งตามหัวหนามต่างหาก หนามปักลงตรงไหนเข้มน่งลงตรงนั้นก็เจ็บตรงนั้น แล้วเวลาหนามปักคนทำไมไม่เห็นว่ายาบโลน บทเวลาเข้มน่งหนามทำไมจะหยาบโลน ถ้าเหมาะสมกันหนามลงตรงไหนเข้มน่งลงตรงนั้น เอ้า กิเลสเข้ารู ธรรมะเข้ารู กิเลสลงเหวธรรมะลงเหวตาม พัดกัน ๆ นั่นละฟังไม่ได้

วันนี้พูดแบบนี้ให้ฟังสักทีหนึ่งหลวงตาบัวจวนจะตายแล้ว ไม่มีใครมาพูดแบบนี้ นะจะว่าไม่บอก จะว่าคุยหรือไม่คุยก็ตาม เราก้เหมือนกับพระขึ้นต้นไม้ต้นนั้นละ ไม่มีใครถือสีสื่อสาแหละ พระขึ้นต้นไม้พระนกหวีดว่างั้นเถอะ เรามันอรหันต์นกหวีดพูดไปได้ทุกแบบนั้นแหละ ให้เอาไปพิจารณานะที่พูดนี้ อย่างนี้ละเรื่องความหยาบโลนของกิเลส ธรรมะพูดเต็มส่วนไม่ได้มันกระเทือนหัวกิเลส หัวกิเลสมันอยู่กับคน กิเลสก็โถมตีธรรม เพราะฉะนั้นธรรมจึงออกบ้าง รายไหนที่ควรจะออกก็ออก ๆ แต่รายไหนที่ควรจะไปได้ลากทันทีเลย จุดลากทิ้งตุมไปเลยไม่มีเว้นไม่มีรอเลย ใส่ตุมเลยผึง ๆ ๆ ลากออก ๆ โยนออกเลย

อันไหนที่กัณฑ์ก็ดอะไรกันอยู่ก็ปล่อยตามเรื่องไปเสียก่อน กัณฑ์อายุคือ
คะนองอยู่ก็ปล่อยตามเรื่องไปเสีย ให้มันไปเสียก่อน ไปสุดฤทธิ์แล้วอำนาจของความคิด
หากมีอยู่นั้นละ สร้างความคิดไปเรื่อย ๆ ความคิดจะค่อยตามต้อนทันกัน ๆ สักเดี๋ยวก็
ลากได้ ลากได้เพราะคนนั้นมีความดีนะ ถ้าไม่มีความดีลากก็แล้วเท่านั้น ไม่มีอะไรขึ้น
ไม่มีอะไรกระตักแหละ เหมือนกับเราไปเป่าคนตายฟู ๆ ๆ ก็ไม่ฟื้นแหละ

เอาละให้พร